

VÄSTERBERGSLAGENS

UFO

nr 2 1981

NYTT

UFO-NYTT är en tidskrift för medlemmar inom
Västerbergslagens UFO-förening.
UFO-NYTT utkommer 4 gånger per år.

FRAN REDAKTIONEN

Sommaren har svårt att komma igång men nu i Juli
verkar det som om det blivit lite varmare och
troligen kommer vi att få bada i år också.

Redaktionen har hållit tidningen över
industrisemestern för att den skall finnas till-
gänglig när Du kommer hem och den tanken förde
med sig att vi fick billigare porto.

Vi har fått en ny medarbetare i tidningen.

Han heter Per-Elis Schröder och hjälper oss att
skriva rent manus till tidningen. Vi fick honom
genom att kontakta DHR och gjorde en förfrågan om
det fanns någon som satt hemma och var sysslöös
men kunde skriva lite maskin. Per-Elis är
rullstoldbunden men kan skriva maskin och är till
stor hjälp för oss.

Vi söker fortfarande översättare från utländsk
litteratur. Hör av dej Du som är språkintresserad.
Innehållet denna gång är klipp från hela världen
samt en översättning från engelskan om ett äventyr
i Italienska Dolomiterna som kommer att fortsätta
under detta är i kommande UFO-NYTT.

Glöm inte att läsa vår programspalt över kommande
observationskvällar och föreningsträffar.

Ansvariga utgivare

Hans Berglöf Gudrun Andersson Berit Manzanares
Bernt Berglund

Prenumeration och Medlemskap

Medlemskap för 1981 är 302- kronor

Ungdom under 16 år 20:- kronor

Adress: Box 71 771 01 Ludvika Postgiro 16099-4

aktuellt om teknik

En tankstation i rymden

Det amerikanska jätteföretaget Lockheed har fått i uppdrag att bygga en kraftstation i rymden.

Här skall NASA:s rymdskyttel tanka elektrisk energi för att kunna stanna länge ute i rymden!

På avstånd glänser den väldiga skivan som en stjärna. När rymdskytteln kommer närmare ser man att den består av 100-tals paneler med påmålade solceller. Skytteln går sakta in under skivan och kopplar fast sig vid dess undre del med sin griparm. Efter en stund strömmar solenergin in i rymdfarkosten, vars system tacksamt suger till sig den elektriska kraften. Så här kan en "tankning" i rymden gå till redan på 1980-talet. På uppdrag av NASA utvecklar nu

Lockheed en jättelik solvinge som skall bli framtidens kraftstation i rymden. En 32 m lång och 4 m bred prototyp till vingen kommer redan att testas under någon av skyttelnns första färder. Solvingen byggs av superlätt plast och är försedd med nya högeffektiva solceller som gjutits direkt på vingytan. I dag kan skytteln bara flyga i rymden sju dagar på eget bränsle. När solvingen kommer kan den tiden utsträckas till veckor och månader.

Text: Anders Palm Teckningar: Sune Envall

300 tefat om året i Sverige

■ Är tefaten verkliga? Har Atlantis funnits? Existerar det utomjordiska civilisationer med en hög teknologi på andra håll i universum? Är Bermudatriangeln en bluff eller en realitet?

Frågor av den här dramatiska typen har alltid kittlat människans fantasi. UFO-böcker och UFO-tidningar går ut i miljonupplagor och filmer om flygande tefat och besökare från Kosmos brukar bli givna kassasuccéer.

För den som inte nöjer sig med att sitta passiv och läsa en UFO-bok eller se en UFO-film, finns det ett stort antal klubbar och föreningar runt om i Sverige, med riksorganisationen UFO-Sverige som paraplyorganisation.

UFO-Sveriges ambition är att samla, stimulera och aktivera det stora intresse som finns för UFO-problematiken i Sverige till en gemensam handlingslinje.

Varje år får riksorganisationens rapportcentral, som är öppen dygnet runt, ta emot omkring 300 rapporter från polis, militär och allmänhet om tefatsobservationer i Sverige.

Dom här rapporterna undersöks och utvärderas sedan, i största möjliga utsträckning, av UFO-Sveriges fältforskare som finns över nästan hela landet.

Tidigare betraktade militä-

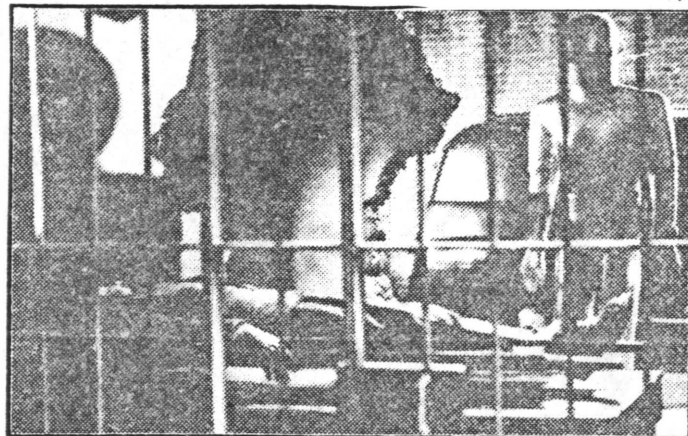
terna i Sverige UFO-fantasterna med stor misstro. I dag är förhållandet det motsatta. Nu är man mer än glad över att kunna dra nytta av UFO-logernas ambitiösa jakt efter okända flygande föremål, som ofta resulterar i rapporter om överflygning av främmande flygplan, raketer eller störande satellitdelar.

En av UFO-Sveriges stora uppgifter är information utåt, till den breda allmänheten. Den sker genom pressmeddelanden, kongresser, föredrag och utställningar.

Allmänheten kan också få reda på vad som händer på tefatsfronten genom riksorganisationens mycket ambitiösa tidning UFO-Sverige Aktuell. Medlemskap i UFO-Sverige och en helårsprenumeration på tidningen (6 nr) kostar 50:- (Postgiro 50 50 60-4 UFO-Sverige). Man kan också beställa ett provnummer av tidningen för 5:- i frimärken.

En gång om året samlas alla UFO-loger i Sverige till en riksstämma, där man väljer styrelse till riksorganisationen och lyssnar på debatter och föredrag.

Riksstämmorna brukar vara jättelika jippon, med ibland flera tusen deltagare. Här får man reda på senaste nytt från UFO-fronten i Sverige och utomlands.

En robot från Mars kommer till Washington tillsammans med en rymdman... ja, det är upptakten till kvällens långfilm.

Bild: SVENSKA FILMINSTITUTET

Mannen från Mars

- rymdäventyr från femtitalet

**LÅNG-
FILM**

■ ■ Vi har kunnat se super-spektaklet "Närkontakt av tredje graden" — i två versioner till och med — på biograferna. Men verklig närkontakt från rymden var det redan i maj 1952 då filmen "Mannen från Mars" hade premiär.

Storyn är i korthet att ett rymdskepp kommer till Washington i USA, ut träder en ensam man tillsammans med en robot, mannen missförstås — naturligtvis. Efter diverse förvecklingar kan han hålla ett tal med varning till jordens folk att utsträcka sin aggression till andra planeter.

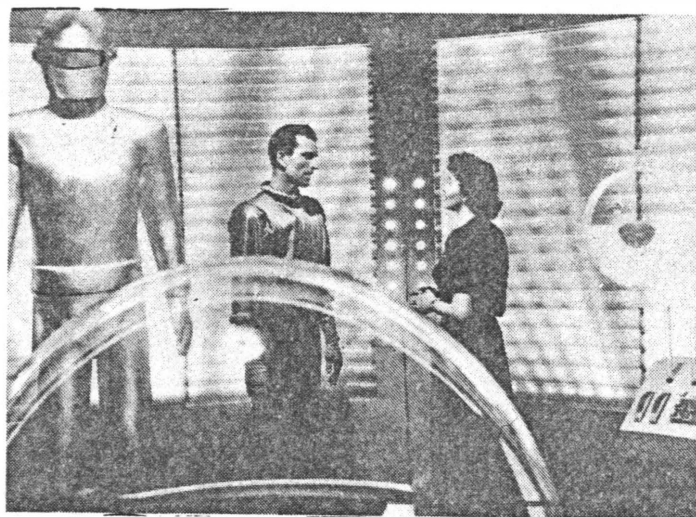
Då kunde man läsa mellan raderna: Uppträd inte aggressivt mot andra länder på jorden.

■ ■ Michael Rennie spelar rymdmannen. Lika strikt som man kan tänka sig en fredsapostel från en främmande planet. Här passar hans spelstil. I andra filmer har hans träghet varit en katastrof.

■ ■ "Mannen från Mars" är mer handfast än "Närkontakt"-filmerna. Den flyter inte ut i en massa gallematias. Men det var ju den tidens filmstil.

De tekniska problemen har lösts förvånande bra. Och det är underligt att regissören Robert Wise en del årtionden senare skulle åstadkomma en så dålig film.

LARS... ..

Mannen från Mars spelas i söndagskvällens långfilm av Michael Rennie. Här är han tillsammans med roboten Gort och sin jordiska väninna, pensionatsvärdinnan Helen, spelad av Patricia Neal.

**FLER FILMER FÖLJER
SE I TV-PROGRAMMET**

Veckans bästa LÄSNING

Den förste var Jurij Gagarin som flög ett varv runt jorden i rymden. Det var 20 år sedan. Nu talar man om rymdfärder till stjärnorna. På flera år!

Sovjet tog hem första ronden i kampen mellan supermakterna om rymden. Jurij Gagarin, till vänster, flög ett varv runt jorden i sin rymdkapsel på 89,1 minuter. Men USA landsatte de första människorna på månen. 1969. Ovan: Neil Armstrong, Michael Collins och svenskättade Edwin Buzz Aldrin välkomnas ater av president Nixon.

HÄR ÄR DEN FANTASTISKA BERÄTTELSEN OM VÅRA 20 ÅR I RYMDEN!

■ (TT-REUTER) MOSKVARADION MEDDELAR: VÄRLDENS FÖRSTA RYMDSKEPP VOSTOK MED EN MAN OMBORD SKÖTS UPP FRÅN SOVJETUNIONEN IDAG DEN 12 APRIL I EN BANA RUNT JORDEN.

Telegrammet kom in till tidningarnas teleprintrar klockan 08.02, men redan tre minuter senare kom ett nytt.

DEN FÖRSTE KOSMONAUTEN ÄR DEN SOVJETISKE MEDBORGAREN PILOTEN MAJOR JURIJ ALEXEJEVITZ GAGARIN.

Året var 1961 och man kan lugnt säga att nyheten slog ner med raketens hastighet och vållade mycket stor uppståndelse.

■ Rymdåldern hade börjat den 4 oktober 1957 då ryssarna skickade upp sin Sputnik 1. Men bara ett par veckor efter Gagarins rymdfärd, var rymdkapplöpningen ett faktum. Då utmanade president John F. Kennedy offentligt Sovjet. I ett tal meddelade han att man nu i

USA inriktade sig på en sak inom rymdforskningen; att landsätta en man på månen och återföra honom välbehållen till jorden innan 60-talets utgång. Alla vet vi hur det gick. Neil Armstrong och Edwin "Buzz" Aldrin tog sina första steg på månytan sommaren 1969. Föreställningen direktsändes över, så gott som hela världen i TV och vi gick omkring och tittade upp på det runda klotet och drömde. Men vägen dit hade varit lång. Lång och inte helt odramatisk. Sju människoliv hade krävts i direkta rymdförsök. Men låt oss fortsätta där vi började. Med Jurij Alexejevitj Gagarin.

Sovjet tog hem första ronden. Och det mycket klart. Knappt en månad efter Gagarin kom förste yanken upp. Alan B. Shepard gjorde ett 15 minuter långt rymdskutt i sin Freedom 7. Ytterligare en månad senare gjorde Virgil Grissom ett andra skutt – nu på hela 16 minuter. Först den 20 mars 1960 kom en amerikan runt hela klo-

tet – John Glenn flög tre varv på 4 timmar och 55 minuter. Men vad hjälpte det. Ett halvt år tidigare hade Herman Titov blivit den första människan att vara uppe mer än ett dygn, då han med Vostok 2 kretsade 17 varv på 25 timmar och 18 minuter. Amerika var ohjälpligt efter Sovjet.

■ Sovjet har en enda man att tacka för sina stora framgångar i rymden i slutet av 50-talet och i början av 60-talet – den då 50-åriga raketveteranen Sergej Pavlovitj Korolov. Men det kände man inte till på den tiden. Korolov var en riktig doldis som sagt en verklig raketveteran. Han sköt upp sin första raket redan på våren 1933. Blev därefter chef för Institutet för Forskning och Reaktionsdrift. Men plötsligt befann han sig i ett fängläger i Sibirien. Han hade fallit offer för Stalins utrensningar i slutet av 30-talet.

Men Korolov fick fortsätta sin forskning i fängelset och behandlades relativt väl. En av medfångarna var flygplans-

konstruktören Tupolev. Efter kriget frigavs Korolov och blev chef för den första permanenta raketbasen vid floden Volga och det var där han skapade Sputnik och dess efterföljare.

■ Men Jurij Gagarin och Herman Titov var bara passagerare. De utförde bara enklare prov som att äta och skriva, Titov sov också, ja han till och med försov sig en timme, då han inte hörde väckarklockan. Men John Glenn fick manövrera sitt rymdskepp. Han svängde sin Freedom-kapsel i sidled. Han rollade och höjde och sänkte nosen. Då dessutom en del tekniska prylar krånglade på nervägen, så skötte han den detaljen också manuellt. Han var den förste som verkligen flög i rymden.

Och nu kunde äntligen amerikanerna få en bit av äran. Dis-tanserade visserligen fortfarande. Men man var ändå på väg. Fast ryssarna hade andra över-raskningar i bakfickan.

Den 14 juni 1963 skickade

man upp Valerij Bykovskij i Vostok 5, och nu var man redan så van vid rymdfärder att, man bara konstaterade lite lätt att det verkade OK. Men två dagar senare ruskade Sovjet om världen igen. Vostok 6 skickades upp för en så kallad parflygning – ett prov inför kommande dockningsmanövrer. Men det var inte det som ruskade om oss. Utan besättningsmännen, som visade sig vara den första (och hittills enda) kvinnan i rymden – Valentina Teresjkova!

Men hon hade det jävligt i rymden. Först blev hon rymdsjuk och ovanpå det mensen. Visserligen log hon tappert då TV-kamerorna var på men mellan de tillfällena tiggde hon och bad att få komma ner på jorden igen. Men Valentina var tvungen att stanna kvar ett helt dygn för att kapseln skulle komma in i rätt bana. Men vad gjorde det. Kvinnorna världen över jublade och till och med drottning Elisabeth skickade lyckönskningstelegram.

Drygt ett år senare stod Valentina än en gång i världens blickpunkt. Hon födde en välskapt dotter, Lena, och de som siat om katastrofala sjukdomsföljder, för rymdresenärer, fick ge med sig. Pappa till Lena var försten Adrian Nikolajev från Vostok 3. Alltså en verklig rymd-baby.

■ Nu hade amerikanarna konstruerat en ny rymdkapsel – Gemini – avsedd för en tvåmansbesättning. Men innan man hunnit få upp den kom än en gång en sovjetisk rymdchock. Den 12 oktober 1964 meddelar man att rymdskeppet Soluppgången (Voshod), nu låg i en bana runt jorden. Ombord befann sig inte bara Vladimir Komarov och Konstantin Feokostikov utan även Boris Jegorov. Först igen!

Krusse satt lite löst i sin regeringschefsstol den hösten. Han behövde något stort, som kunde rädda hans ställning. Till Korolov utgick order att skaffa fram en raket, med plats för tre och de skulle upp i rymden innan amerikanerna fått upp sin Gemini. Detta var ju helt naturligt ogenomförbart. Men Korolov visste på råd. Utan rymdräkter skulle det gå att få in tre man i kapseln. Men de fick inga katapultanläggningar ej heller fallskärmar – som brukligt var

då de första kosmonauterna brukade landa i en separat skärm efter att ha skjutit ut sig från kapseln. Tre små säten monterades in i kabinen. Två baktill och ett framtill, något över de två andra. Och sedan var det dags – upp gick de och ner kom de. Men de tre fick vänta någon vecka innan det blev stor parad på Röda Torget. Och istället för Chrustjev, hans stora famn och breda leende, möttes de tre av två, något buttare och stelare, regenter – Bresjnev och Kosygin. Krusses satsning hade varit förgäves och hans dagar som regeringschef slut.

■ Efter flermannasatelliter var det dags för nästa stora steg. Steget ut ur kapseln för en rymdpromenad. Även här var ryssarna först. Det var då Alexej Leonov den 18 mars 1965 steg ur sin Voshod 2 medan kollegan Pavel Belajev stannade kvar i förarsätet. Men det var en del problem. Leonov hade faktiskt svårt att ta sig in igen genom luftslussen. Hans rymdräkt hade svällt mer än man beräknat och nu kunde man vid markkontrollen höra, den förtvivlade, Leonov att bara hoppas att allt skulle gå vägen. Närmare tio minuter kämpade han innan man, äntligen hörde hans lyckovrål, då han kom igenom.

Två månader senare var det dags för den förste amerikanen att "gå" ut på promenad i rymden. Det var Edward White som i över 20 minuter befann sig i den fria rymden.

Det var White som fixade till Sveriges första "satellit" där ute i rymden. Han hade med sig Hasselbladskamera, som han tappade och den finns kvar där uppe och kretsar runt, runt jorden.

Nu gick allt av bara farten. 1966 var ett år av framgång och lycka för USA. Flera flermannsatelliter var uppe för olika uppdrag. Ryssarna tog det lugnare men lyckades med att mjuklanda – även där var dom först – på månen. Men Luna 9 var obe-mannad.

1967 blev ett katastrofernas år.

Den 27 januari satt Virgil Grissom, Edward White och Roger Chaffee i kabinen på sin Apollokapsel. Man skulle simulera en nedräkning och genomföra ett otal checkningar av

olika system. Allt gick programenligt de första sex timmarna, men klockan 18.31 upptäckte man en överhettning och samtidigt hör man ett skrik inifrån den stängda kapseln: – Fire!

Men de hade aldrig en chans. Kapseln hade samma atmosfär som under en normal rymdfärd. Det vill säga 100 procent rent syre och bara en tredjedel av det normala lufttrycket. Några sekunder hörde man panikskrik. Sedan blev allt tyst. De tre astronauterna hade brunnit inne.

Den 22 april startade Sojuz 1 med Vladimir Komarov ombord. Då rymdkapseln kommit in i sin bana runt jorden började den att virvla runt sin egen tyngdpunkt. Komarov försökte till en början att stabilisera farkosten. Men den lydde inte styrraketerna. Det blev bara värre och värre och nu var hela färden bara en enda lång mardröm. G-krafterna slet i kosmonauten. Han blev rymdsjuk. Han kräktes och skrek på hjälp. I 24 timmar varade maran. Teknikerna försökte allt från kontrollstationen nere på jorden. Men inget hjälpte.

Mot slutet av färden hämtade man Komarovs hustru till kontrollen och han började läsa upp ett slags testamente för henne. Försökte snabbt skissa upp några planer för hennes och dotterns framtid. Slutligen kopplades Kosygin in på linjen. Han tackade Komarov för dennes hjältemod och sade att han aldrig skulle glömmas bort.

Nu var slutet nära och det sista man hörde av piloten var:

– Ni måste göra något, jag vill inte dö!

Sedan blev allt tyst.

■ Men rymdprogrammen stannade inte upp. Man fortsatte med samma energi. Resa till och runt månen. De olika landningarna – till idag har 12 man promenerat runt omkring på vår närmaste granne i rymden. Och efter den sista månlandningen var det dags för nästa äventyr – rymdstationer. Även den här gången skulle det bli Sovjet, som kom först.

19 april 1971 meddelade Moskvaradion att den ryska rymdstationen Salut 1 nu låg i en bana runt jorden. Visserligen

var den liten. Vägde bara 18 ton, mot amerikanarnas planerade Skylab 85, men den var först uppe. Hela två år innan Skylabs uppskjutning. Men det dröjde närmare en och en halv månad innan den blev bemannad. Första dockningen misslyckades.

Men den 6 juni kom kosmonauterna Georgij Dobrovolskij, Vladislav Volkov och Viktor Patsajev. De tre ryssarna satte då nytt världsuthållighetsrekord. 20 dygns vistelse i rymden. Deras landning efteråt verkade också helt normal, men då man öppnade luckorna var besättningen död. Orsaken lär ha varit att en lucka inte varit ordentligt stängd och syret hade vid återinträdet i atmosfären rusat ut.

■ Även amerikanska Skylab kom upp så småningom, efter en massa problem, som man fixade manuellt på platsen. Flera besättningar besökte den och längdrekordet höjdes successivt till 85 dygn. Ni minns kanske hur Skylab, häromåret, störtade i havet utanför Australiens nordvästra kust.

Men idag är deras rekord slaget med 100 dygn. Ryssarna har haft det ena Salut gänget efter det andra uppe i rymden. Sammanlagt 12 man sedan olyckan 1971. Världsrekordet i uthållighet satt förra hösten av Leonid Popov och Valerij Rjumin lyder på 185 dygn. Eller sex månader. Eller 266.440 minuter – 2466,666666 minuter mer än Gagarin för 20 år sedan.

Man har kommit en bit på väg.

Och ännu en bit kommer man, troligen redan då denna tidning är ute i handeln. Den 7 april, enligt telefonbesked från Kennedy Space Centers presschef David Young, flyger rymdveteranen John Young iväg i Rymdskytteln med "färskingen" Robert Crippe.

Skillnaden idag mellan sovjets och amerikaners rymdförsök är att de förra stampar på samma ställe medan USA flyger vidare. Voyager 1 har nyligen närsniffat på Saturnus. I augusti kommer Voyager 2, som sedan fortsätter till Uranus och Neptunus. Och nu, då rymdskyttlarna äntligen kommer iväg, så blir de fart igen i rymdforskningen.

Mot nya djärva mål. ■

7

Skytteln, med sina två start-raketer, står monterad utanpå sin gigantiska bränsletank. De tekniska problemen har varit många och omfattande. Uppskjutningen har försenats i över två år.

Till höger: I tyngdlösheten kan stora anläggningar sättas iltop med lätta, trådliknande material. På jorden skulle de kollapsa under sin egen tyngd. Bilden till höger visar hur rymdskytteln lastar av material till en solfångare under byggnad. Här har bygget just påbörjats. Innan den enorma konstruktionen blir färdig måste skytteln göra åtskilliga resor till.

Byggstart i rymden: NU FLYTTAR VI UT!

Nu inleds ett nytt skede i människans erövring av rymden. Den amerikanska rymdskytteln skapar helt nya möjligheter. Vi kan börja bygga arbetsplatser och bostäder i rymden med hjälp av denna »arbetshäst».

Men vad ska vi ha rymden till? Å presenterar några av de hisnande – och kanske skrämmande – förslag som kastats fram.

TEXT: SVANTE LIDÉN
BILDER: NASA

Alan Shephard blev den förste amerikan som skickades ut i rymden. Den 5 maj 1961, en knapp månad efter ryssarnas Gagarin, sändes han iväg på en färd som varade i exakt 15 minuter och 22 sekunder.

Om någon då hade sagt att samme Shepard skulle stå på månen ett decennium senare och spela golf hade han knappast blivit trodd.

Bollen försvann

Tio år senare stod han likväl där och svingade sin klubba. Hur långt han slog fick vi aldrig veta för bollen försvann.

Den tekniska utvecklingen i rymden har gått oerhört snabbt. Från ryssarnas lilla Sputnik, som gav amerikanerna skrämselflicka för 24 år sedan, till Voyager vars ojämförliga bilder av Saturnus visades i tv för några veckor sedan (nr 10/81).

Och nu i april inleder den amerikanska rymdskytteln en ny fas av människans erövring av rymden. Rymdbussen, som den också kallas, påminner mest av allt om ett vanligt flygplan med underdimensionerade vingar. Efter fullgjord uppgift skall den återvända till jorden och landa på ett av flera särskilt förberedda flygfält. Den kommer alltså inte att dimpa ner lite var som helst på haven som tidigare rymdfarkoster. Något som också skiljer den från föregångarna är att den inte är någon engångsartikel. Efter översyn skall den kunna skickas upp igen. Uppåt etthundra resor menar NASA – den amerikanska rymdflygstyrelsen – att varje skyttel bör hålla.

Rymdskytteln skall bli rymdålderns slitstarka arbetshäst är det tänkt. Den stora lastförmågan – nära 30 ton ryms i den fylliga buken – plus att den kan användas många gånger innebär att stora mängder material kan forslas upp i rymden till mycket lägre kostnad än hittills.

För första gången kommer det därför att bli möjligt att bygga riktiga rymdstationer där forskare kan arbeta längre tider i den speciella miljö som tyngdlösheten och rymdens absoluta vacuum och sällsamma stillhet erbjuder.

Ett intressant exempel på en sådan rymdstation är det europeiska Spacelab som skytteln skall frakta upp om ett par år.

Framåt 1985 skall ett stort teleskop tas upp. Med det kan astronomerna iakttä himlakroppar 50 gånger ljussvagare än vad som skulle vara möjligt med motsvarande utrustning från jorden.

Solenergi finns det hur mycket som helst av och man ser i andanom hur de fritt svävande fabriker bedriver stordrift på månens tillgångar av exempelvis järn, titan och aluminium.

Varför?

Enligt O'Neill och hans alltför följeslagare skulle kolo-

nierna skapa möjligheter för människan att göra sig en framtid ute i rymden i stället för att tära på jordens sinande resurser. Det märkliga med projektet är att kolonierna skulle kunna sättas ihop med en teknik som vi känner till i dag, eller som vi åtminstone kan vara säkra på att kunna utveckla. Byggandet är alltså fritt från mystik, fjärran från science-fiction.

Men frågan är för vilka de skulle byggas och varför.

Vore det inte vettigare att satsa de ofattbara summorna på att lösa problemen här på

jorden i stället? Eller skall rymdkolonierna bli den kosmiska livbåt i vilken världens överlevande elit kommer att vänta på att jorden åter skall bli beboelig efter Den stora smällen? Kanske är det helt enkelt naivt att hoppas på ett fredligt utnyttjande av rymden?

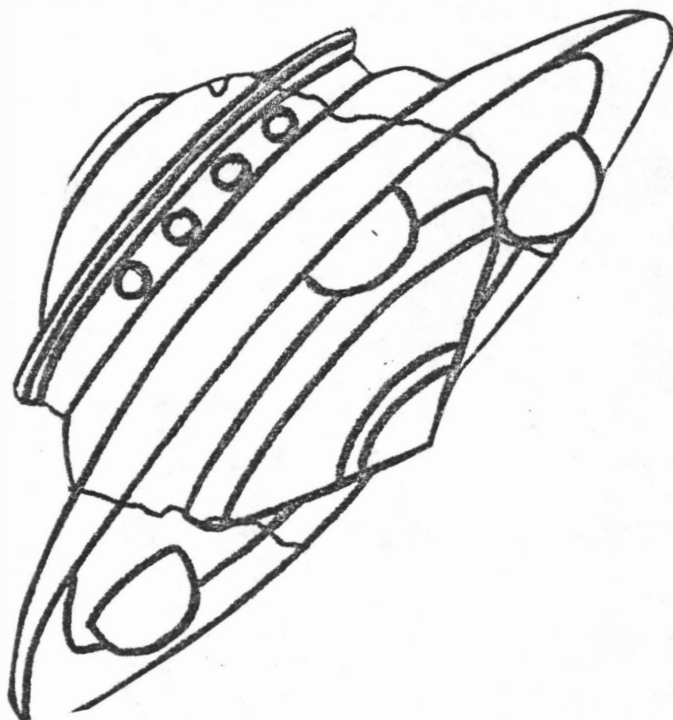
Redan nu är tre av fyra satelliter i militär tjänst. Supermakterna arbetar för högttryck på att få fram effektiva strålvapen – och de har varit kusligt framgångsrika.

En militär överlägsenhet i rymden hotar att sänka trös-

keln för ett kärnvapenkrig. En omdömeslös stormaktsregering kan frestas att ta chansen att plötsligt och med dödlig precision slå till mot motståndaren med hopp om att ta honom med överraskning.

Mot avgrunden?

Rymdskytteln är en del i uppnåendet av denna överlägsenhet. Frågan är om den verkligen utgör ett nytt »stort steg för mänskligheten» eller om den snarare bör representera ytterligare ett stort kliv mot avgrunden? □

**VÄSTER-
BERGSLAGENS
UFO-FÖRENING**

Som en scen ur Stjärnornas krig

Av KURT KARLSSON

CAPE CANAVERAL (Expressen). Det kommer att se ut som en scen ur "Stjärnornas krig" när "Columbia" hälsas välkommen åter till jorden.

Fyra män och en kvinna klädda i rymddräkter och med fantasiful-

la "vapen" i händerna omringar farkosten som dumpit ned ur skyn.

De mäter luften kring "Columbia".

Friktionen under nedfärden kan ha omgett skeppet med gifter och explosiva ämnen.

Så snart instrumenten visat att människor utan skyddsutrustning vågar sig fram

till "Columbia" kommer en konvoj på 21 fordon körande över den uttorkade sjön.

Först kommer en husvagn. I den sitter ännu fler säkerhetskontrollanter klädda i rymddräkter.

Helikoptrar står beredda

Så kommer en vindmaskin som stannar

ett 20-tal meter från "Columbia" och börjar virvla upp luften till en storm på 70 km/tim.

Alla giftiga ångor ska blåsas bort och de glödande sandplattorna kylas ned (om de finns kvar).

Runt landningsbanan står helikoptrar beredda att flyga astronauterna och ev skadade på marken till ett katasirofsjukhus om något går gale.

150 specialister, varav 27 i skyddande rymddräkter, möter "Columbia" och dess besättning.

Konverserar via radion

De första 20 minuterna efter landningen får bara de skyddsklädda specialisterna vara nära "Columbia".

Sen kan en lastbil med en trappstege köra fram och en lucka öppnas in till "Columbia".

Det är en omständlig process som bara den tar 16 minuter.

Under tiden hoppas man att Young och Crippen sitter säkra i sina stolar och konverserar via radio med Nasa-kontrollen i Houston och centralen vid flygbasen.

Kall, frisk luft pumpas in i "Columbia" och en läkare "dr Craig Fischer" kryper ombord och undersöker Young och Crippen.

Hela proceduren kommer att ta tre kvart. Först framåt kvart över nio på tisdagskvällen svensk tid lär ni få se John Young och Bob Crippen komma utför trappan från den märkliga farkost som de kröp in i klockan halv tio på söndagsförmiddagen.

Så ser det TV-program ut som amerikanska rymdflygstryelsen Nasa planerat för er denna tisdagskväll.

Men kom ihåg att det här är ett direkt-sänt program, aldrig ens repeterat tidigare.

Det är en bragd om alla inblandade följer manus.

I så fall är människan 20 år närmare den definitiva erövringen av rymden.

föreningens målsättning

- att påvisa den faktiska existens av oidentifierade föremål.
- att genom upplysning om UFO få det allmänt accepterat som realitet.
- att skapa opinion för att problemet blir föremål grundläggande vetenskaplig prövning.
- fungerar som kontakorgan för allmänheten i UFO frågor.
- att genom vår anslutning till Riksorganisationen UFO Sverige arbeta för att påvisa allvar bakom UFO-fenomenet.

De får bara en chans...

Av KURT KARLSSON

CAPE CANAVERAL (Expressen). När historiens första rymdfärja kommer insvischande på era TV-skärmar i kväll så ser ni allra sista biten av den mest hisnande rutschbana, som någon människa nånsin åkt i.

Astronauterna John Young och Robert Crippen styrde sig in i den rutschbanan ungefär en timme innan ni får se dem komma i Columbia.

Exakt två minuter i halv åtta på tisdagskvällen svensk tid ska de båda sista styrraketerna tändas.

De vänder rymdskeppet i precis motsatt ställning mot vad det hade, då det startade härifrån i söndags.

Med nosen pekande mot jorden och "ryggen" i färdriktningen störtar rymdskeppet 160 km ned mot jordens atmosfär.

Då är Columbia mitt över Indiska oceanen mellan Afrikas sydspets och Australiens östra kust.

Farten är ofattbar — 25 gånger ljudets hastighet.

I fallet passerar Columbia över halva Indiska oceanen, över Nya Guinea och halva Stilla havet — och farten bara ökar.

Efter en halvtimmes fall stöter rymdskeppets nos mot den yttersta atmosfären.

Columbia rätar upp sig och vänder sedan den svarta undersidan ned mot jorden.

Den första mjuklandningen

Då är det ca tolv svenska mil kvar ner till jordytan — eller rättare sagt vattenytan.

Men för första gången ska amerikanerna ta ned en rymdfarkost i en mjuklandning på land.

Så Columbia fortsätter att falla, inte handlöst utan styrt av fasta händer.

Luften kring jorden blir allt tätare och bromsar rymdskeppet, så att skyddsplattorna, som mest består av sand, glöder.

Efter 20 minuter har farten bromsats från 17 200 km/tim till 7 200 km/tim.

Då är Columbia ca 46 kilometer över havsytan inte långt från Kaliforniens kust.

Klockan är arton minuter över åtta på tisdagskvällen i Sverige

och om tio minuter ska Columbia landa.

Rymdskeppet förvandlas nu till ett glidflygplan.

Glider ner mot jorden

Det finns ingen jetmotor ombord för flygning i jordens atmosfär.

Den 80 ton tunga kolossen ska glida ned till jorden.

När Columbia är 25 kilometer över Kaliforniens mark leds den in i en osynlig luftkanal som ska föra den till landningsbanan på en uttorkad sjöbotten i öknen vid Edwards Air Force Base.

Fortfarande faller Columbia mera än hon glider. På en och en halv minut kanar hon ner från 25 till 15 kilometers höjd över marken.

Men samtidigt sjunker farten. Luften bromsar och Columbia glöder.

Ännu fyra minuter före landning är farten i det närmaste 1 200 km/tim.

Då leder datorer ombord och på marken den automatiska landningen.

På två minuter bromsas hastigheten in med 500 km/tim.

Columbia leds i en sväng ut över öknen öster om flygbasen där hon ska landa.

Och det är nu det märkliga glidplanet börjar synas på TV-skärmarna jorden runt.

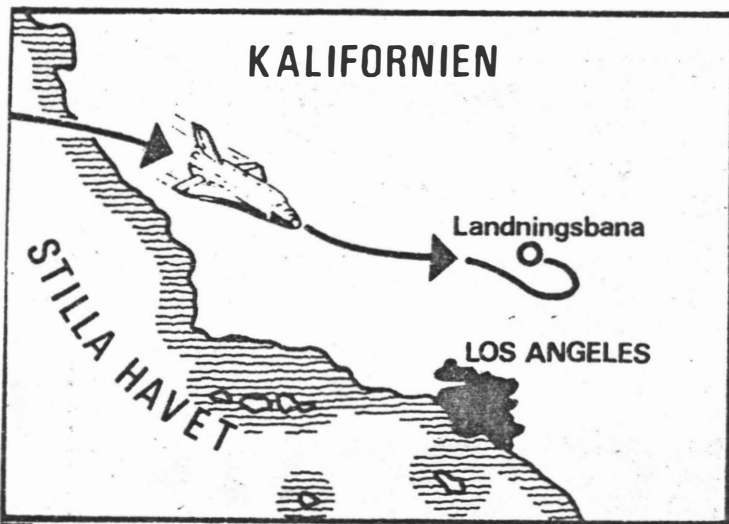
350 km i timmen

Elva sekunder före landningen fälls hjulen ut. Farten är då nere i 430 km/tim.

På de 134 meter som återstår ner till marken bromsar luftmotståndet in farten till 320 km/tim.

Och så dunsar hjulen i marken 54,5 timme efter start.

Historiens första rymdfärja har fullbordat 36 varv runt joden.

Rymdfärjan Columbia kommer glidflygande in över Stilla havskusten och gör en sväng in över Kalifornien innan den landar på flygbasen strax utanför Los Angeles.

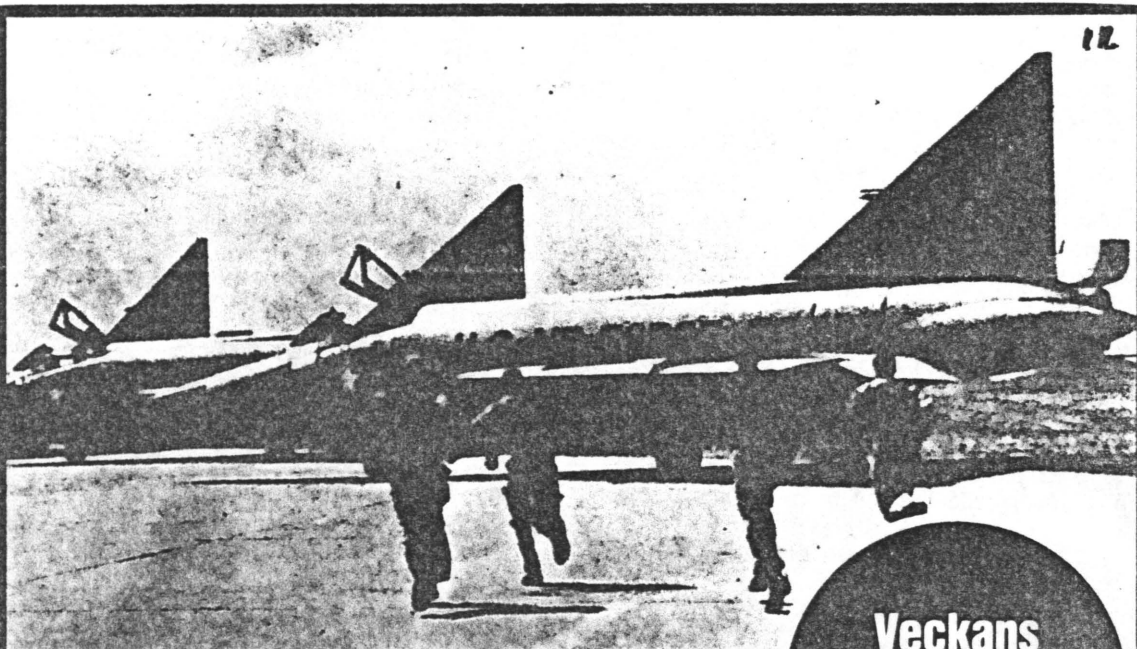
Oförklarliga fall

Men måste man verkligen tro på UFO-fenomenen? Går det inte att hitta "naturliga" förklaringar?

— Till cirka 80 procent av alla rapporter, som kommer till oss kan vi hitta andra förklaringar. Och om vi verkligen ansträngde oss skulle vi nog kunna klara upp några procent till. Men det återstår åtminstone fem procent som inte går att förklara på något annat sätt. Och det är fullt tillräckligt för att ta företelserna på allvar.

Finns det något "oförklarligt" svenskt fall på senare år?

Den brinnande "svansen" som slår ner i havet på bilden här ovan är en del av sensationell film som togs av en amatörfotograf på kvällen den 12 januari 1972. Den påstås föreställa ett UFO, eller flygande tefat, som just skjutits ner av amerikanska F-104:or!

Veckans
bästa
LÄSNING

JAKTPLAN SKÖT NER UFO -VÄRLDARNAS KRIGHÖLL PÅ ATT BLI VERKLIGHET!

■ ■ "Detta är NORAD. Vi har läge rött! Upprepar, läge rött! Radarkontakter kommer in över Stilla havet och mexikanska golfen. Moskva har underrättats... Ett föremål har störtat i Atlanten och... min, Gud, två av de våra har just skjutits ned! Hämta presidenten till telefonen!"

Till dessa dramatiska larmsamtal kunde två familjer, som talade med varandra i telefonen, lyssna sedan ett oväder av orkanstyrka orsakat sammankopplingar på telenätet, som gjorde att både telefon- och radiosamtal kunde "överhöras".

Larmsamtalen pågick mellan det nordamerikanska luftförsvars högkvarteret (NORAD) i Cheyenne Mountain, Colorado, ett halvduzin flygbaser och Vita huset i Washington, och vad jaktplanen utkämpade en

luftstrid med var – UFO:s!

■ Detta århundradets mest sensationella drama förnekades, mörklades och hemligstämplades sedan av Pentagon.

Nu har seriösa UFO-forskarens undersökningar, och expertanalyser av en film som visar hur UFO:t störtar i Atlanten, avslöjat vad som egentligen hände – och den skrämmande sanningen kan vara att världen på kvällen den 12 januari 1972, stod på randen till ett modernt världarnas krig!

Dramat började klockan 20.45 på kvällen, då fru Edith Parker i Oklahoma City ringde till dottern Sherry. Först var allt som vanligt, men fem minuter senare trängde plötsligt nya röster in i samtalet, tydligen genom överhörning i telefonnätet.

"Detta är NORAD, vi har läge rött! Upprepar, läge rött! Vi försöker kontakta Tinker (en

flygbas i Oklahoma) på kanal två... situationen är allvarlig! Det är någon störning... hänger ni med Tinker?"

Fru Parker och hennes dotter, som trodde att det var deras samtal som störde förbindelsen, lade snabbt på. Några minuter senare försökte fru Parker på nytt nå sin dotter. Men NORAD var kvar på linjen och larmsamtalet blev allt mera dramatiskt.

"Vi har radarkontakter som kommer in över Stilla havet och golfen... Moskva har underrättats. Houston spårar, Alamo-gordo spårar, Dayton spårar. Jaktplan har gått upp". En kort paus uppstod, sedan skrek rösten från NORAD: "Ett föremål har störtat i Atlanten och... min, Gud, två av de våra har skjutits ned!"

Enligt fru Parker drogs förstärkningar sedan ihop från sex olika flygbaser och medan des-

sa larmades, flög de okände föremålen in mot Houston, Alamo-gordo och Los Angelesområdet.

■ Fru Parkers dotter Sherry överlämnade nu telefonluren till sin man, Bill Eckhardt, som efteråt påstod sig ha hört att de två nedskjutna jaktplanen, båda F-104:or, kraschat i öknen nära Alamogordo i New Mexico. Vraken efter planen hade lokaliserats och flera expertgrupper var på väg för att undersöka dem, sas det från NORAD.

Mot slutet av NORAD-larmet, som varade till omkring klockan 21.40, kom så den stora överraskningen:

"Jaktplanen har fått visuell kontakt... hämta presidenten till telefonen!" Efter en del konst och störningar svarade en ny röst: "Vi har presidenten på linjen nu... varsågod herr president".

– Sedan hörde jag en röst

som var vald av president Nixons, säger Bill Eckhardt. Den sade något i stil med att, "detta är kanske ett av de mest historiska, unika telefonsamtal jag måste göra...". Jag väntade tills han var klar, och bad sedan om att själv få säga något, men uppenbarligen kunde de inte höra mig.

Bill sprang då över till grannen för att ringa sin tidning. Han arbetar på annonsavdelningen vid The Daily Oklahoman. När han återvände berättade Sherry att NORAD talat om att man hade linjer nere i Kansas på grund av stormen, men att felet snart skulle rättas till. Sedan försvann ljudet som om de kopplats bort från NORAD-linjen.

När telefonen åter gick att använda ringde Bill upp telefonbolaget Southwestern Bell, där en tjänsteman kunde bekräfta att NORAD:s huvudlinje var ansluten till statens telefonnät. Avlyssning av NORAD var alltså fullt möjligt!

■ Innan natten var slut spred sig den fantastiska händelsen som en löpeld över halva USA, men då var den officiella mörklagningen redan total.

Tjänstegörande befälhavaren, överste Dooher, i NORAD:s underjordiska komplex – ett "nervcentrum" för USA:s och Kanadas luftförsvar som är verksamt dygnet runt och ska leda luftstriderna vid ett anfall – sade att hela historien var en löjlig bluff.

Men i Washington D.C. blev en officer vid försvarsdepartementets upplysningsbyrå målslös. När man där hämtat sig från den värsta chocken, utgick snabbt en specialbulletin till massmedia som förnekade händelsen.

Alla större flygförband, armén, flottan och till och med NASA, uttalade att de inte utfört något larmprov eller någon övning som kunde ha anknytning till NORAD-larmet.

Massmedias intresse svalnade snabbt. Men UFO-byrån, med högkvarter i Oklahoma City, assisterade av kollegor från Midwest UFO Network, fortsatte att forska i "Fallet NORAD".

Med sensationellt resultat!

■ Det som mest ihärdigt förnekades var att NORAD:s linjer skulle ha kunnat sammankopplas med civila telefoner, vars abonnenter på så sätt skulle ha kunnat avlyssna USA:s hemliga försvarssystem.

UFO-forskarna fann emeller-

tid att den storm som dragit fram över de inblandade staterna under NORAD-larmet, fått telefonledningar att både blåsa ihop och falla ner, förorsaka svåra störningar och en mängd felkopplingar mellan privatpersoner och – andra militära myndigheter!

Från försvarsdepartementet hävdade flygmajoren, George Jones, att det var absurt att det påstådda NORAD-larmet talat om F-104:or, då sådana jetjaktplan inte längre fanns i flygvapnets ägo.

Det uttalandet visade sig dock vara en sanning med modifieringar.

Det finns inga amerikanska förband med F-104:or. Men åtskilliga sådana plan i Texas där de flygs av tyska piloter i ett träningsprogram. F-104 skulle genom sin extremt höga hastighet och raketbestyckning vara idealiska för att bemöta inkräktare som snabbt närmar sig det amerikanska fastlandet.

Varför NORAD sökte kontakt med utrustningsbasen Tinker var en anna gåta för UFO-forskarna. En anställd vid basen, som föredrar att vara anonym med hänsyn till sin ställning, löste de kanske när han avslöjade följande för UFO-Byrån:

– Ni skulle inte tro vad som finns vid basen. Jag kom ut ur en hangar och där fanns de starklara. De första F-104:or jag sett på flera månader!

■ Vid samma tid som radar-kontakter sades ha uppnåtts med de okända föremålen, såg två anställda vid KAMV-TV i Texas, Mark Worley och George Shearer, också fem jaktplan flyga förbi mycket lågt och snabbt.

– Normalt kan man få se ett eller två jetjaktplan, men aldrig fem på en gång och dessutom så tungt raketbeväpnade, fastlag Mark Worley i en intervju av UFO-byrån.

Fredagen den 21 januari, slog tidningarna upp nyheten att två civila piloter i NASA, Stuart Present och Mark C. Heath, omkommit när deras övningsplan, en T-38:a, störtat på ön Matagorda i mexikanska golfen.

Förfrågningar om dödsfallen hade något samband med NORAD-larmet gav inget svar från NASA. Uppgiften släpptes ut en tid efter olyckan, men när störtade planet? Kan ett sådant meddelande ha fördröjts i försöken att mörklägga NORAD-händelsen?

Då samtalen på grund av stormskador måste omkopplas och man inte hade säkra garantier för att de skulle gå avsedd väg, kunde sekretessen bli eftersatt. Eftersom en "läcka" var möjlig kunde felaktiga uppgifter ha matats in i samtalet – falska kodnamn, flygplansbe-teckningar och platser. Då skulle det bli lättare att hemlighålla eller förklara händelsen om den blev allmänt känd.

■ UFO-Byrån fann också att det förekommit stor UFO-aktivitet i de inblandade staterna under NORAD-larmet.

Från TV i New Mexico fick man veta att en Cessna från Albuquerque förföljts av två stora, lysande UFO:s. Samtal med luftfartsmyndigheterna avslöjade att ett mystiskt blinkande ljus rapporterats av en pilot på marken nära Farmington. Enligt New Mexico-polisen hade ett annat UFO siktats norr om Carrizozo, en stad strax öster om det amerikanska övnings- och raketskjutfältet White Sands.

Medan UFO-Byråns undersökningar fortsatte, och allt de fick fram tydde på att NORAD-händelsen verkligen inträffat, hände två saker.

Först kontaktades UFO-Byrån av en man från San Diego, som påstod att han med sin Bell&Howard Super-8 filmat det UFO som skjutits ned över havet under luftstriden med de amerikanska F-104:orna!

Den sensationella filmen, cirka 90 sekunder lång, hade tagits på kvällen den 12 januari 1972, omkring klockan 21.30 – och UFO:t störtade i Stilla havet, inte i Atlanten.

Filmen som efter framkallning kraftigt uppförstorades lämnades till John Gumm, specialist på fotoanalyser.

Efter att noggrannt ha studerat bildrutorna och både positiva och negativa förstoringar, konstaterade Gumm att det varken rörde sig om avfilmning av TV-bild eller filmduk och det var inget montage.

Undersökningar av föremålet pekade också på att det filmats före och vid nedslaget i vattnet, och att det då lyste som om det brann.

Vidare konstaterar analysrapporten följande:

Spillror sågs kring föremålet. Det kan inte ha varit längre bort än 3 km eller närmare 1,5 km. Det träffade vattnet i en vinkel av uppskattningsvis 47 grader. Det slog ned med en hastighet av ca 300 km i timmen. Det

nade exploderat på omkring 1 500 meters höjd. Ljusförhållandena visar att filmen tagit mellan 21 och 22 på kvällen.

Gumm trodde inte att det rörde sig om flygplansdelar. Me-tanke på nedslagsvinkeln trodd han inte att det var ett störtand raketsteg. Han trodde inte heller att det var en klotblix, meteor eller något liknande naturfenomen.

– Slutsatsen måste bli att filmen är äkta, sade John Gumm till UFO-byrån. Alla tillgängliga fakta tyder på att den visa ett oidentifierat flygande föremål.

■ UFO-byrån frågade sedan sin vetenskaplige konsulent Dale Johnson, förståndare för Kirkpatrick Planetarium och ordförande i sydvästra USA: planetariska förening, vad han ansåg om filmen.

– Om det varit en meteor skulle den inte ha varit så ljus stark som föremålet på filmen ansåg Johnson.

Han instämde i att det inte kan ha kommit från stor höjd eftersom det föreföll alltför hett, och tillade att föremålet på filmen inte liknade något han sett tidigare.

– Om det inte föreställer en meteorit eller raketsteg, måste jag säga att det verkligen är ett UFO!

■ UFO-byrån ville fastslå att det inte var ett flygplan och ringde federala luftfartsmyndigheterna i Oklahoma City. Då fanns inga uppgifter om något störtat flygplan i San Diego området för den 12 januari.

■ UFO-Byråns avslöjanden som är minst lika sensationella som själva händelsen, har hittills bara publicerats i amerikanska UFO-tidningar. All annan massmedia har tigit ihjäl "Fallet NORAD". Eller har de fått "order uppifrån" att göra det, som många tror.

Den 9 oktober 1955, citerade New York Times general Douglas MacArthurs svar på frågan vad han trodde om ett tredje världskrig:

"Jordens nationer måste förenas, för nästa krig blir interplanetariskt. Jordens befolkning måste en dag göra gemensamt front mot ett anfall från invånare på en annan planet!"

Har detta krig redan börjat? Var det den första sammandrabbningen mellan våra väpnade styrkor och de från en främmande värld som ägde rum över USA den 12 januari 1972? ■

LASERVAPEN I RYMIDEN INOM 10 ÅR

STOCKHOLM. I ett rum i Kungshamra i norra Stockholm sitter Bhupendra Jasani och lägger pussel.

□ □ □ Hans uppdrag är att kartlägga morgondagens slagfält, kriget i rymden.

□ □ □ Efter snart nio år som fredsforskare har de illusioner han eventuellt hyst skingrats för vinden:

– Människans uppfinningsrikedom när det gäller vapen är makalös.

– Det är inte kunskap vi saknar, utan visdom.

Bhupendra Jasani är indier men har fått sin forskarutbildning främst vid Oxford-universitetet i England. Han började som kärnfysiker, sådlade om och blev fredsforskare, med inriktning på rymdteknologin.

Sedan 1972 har han varit knuten till Sipri, Stockholms fredsforskningsinstitut, och kan nu räknas som en av världens främsta experter på satelliter, laservapen och annat ur science fiction-världens vapenarsenal.

Fast för Bhupendra Jasani är det en del av verkligheten:

– Ta detta med laser till exempel. Vissa forskare, bland annat vid det ansedda forskningscentrat Massachusetts Institute of Technology, MIT, menar att laser är för kostsamt, klumpigt och ineffektivt för att vara värt att satsa pengar på.

– Men det sade man om atombomben också. Självt tror jag att vi

har laservapen i rymden inom tio år.

□ Militären pådrivare

– Vapenhistorien borde ha lärt oss att om ett vapensystem överhuvud taget går att utveckla så kommer det också att produceras.

Utvecklingen i rymden är inte minst ett bevis för Jasanis påstående. Trots all uppståndelse kring Jurij Gagarins skutt ut i rymden, amerikanarnas landning på månen och det bekväma förhållandet att vi nu kan telefonera och titta på idrottstävlingar på andra sidan jorden via satellit, är det de militära önskemålen – inte de civila eller vetenskapliga – som varit pådrivande i rymdutvecklingen.

USA:s enorma rymdsatsning under 1960-talet hade en direkt

militär bakgrund: det som John Kennedy under sin valkampanj 1960 kallade för "The Missile Gap", robotgapen mellan USA och Sovjet.

□ 50 miljarder dollar

Det gällde att snabbt ta igen förlorad mark, menade Kennedy. Några år senare stod det klart att något "robotgap" aldrig existerat, vilket inte bekymrade militären. Man hade fått sin efterlängtnade satsning på rymden, en satsning som de två senaste årtiondena kostat mer än 50 miljarder dollar enbart för de militära projekten.

Vill man föra ett offensivt krig i rymden kommer det att kosta lika mycket till, minst. Och den militära inriktningen är fortfarande den allt dominerande i rymden. Bhupendra Jasani:

– I december 1980 fanns det

1 800 satelliter uppe i rymden. 75 procent av dem hade militära uppgifter.

Främst gäller det spaning och kommunikation. Spaningssatelliternas uppdrag kan delas upp i fem kategorier:

• Fotospaning.

• Elektronisk spaning – från fiendens radarbevakning ner till telefonsamtal.

• "Early warning" – satelliter som har till uppgift att snabbt förvarna om misstänkta robotanfall.

• Havsövervakning – den ryska Kosmos-satelliten som kraschade i Kanada för ett par år sedan hade just en sådan funktion.

• Övervakning av kärnkraftsexplosioner – explosionen i Sydafrika 1977 upptäcktes av en amerikansk Vela-satellit.

– Kommunikationssatelliterna, å andra sidan, fungerar

som relästationer för hela försvaret. Den gamla fälttelefonen kommer att vara uråldrig när ordergivningen mellan infanterisoldaten och hans befäl går via satellit, rymdens telefonväxel.

– USA:s nya Navsat-program gör rymdfarkosterna till en integrerad del av försvarssystemet.

Minst 70 procent av kontakterna med USA-trupper utomlands går redan via satellit. Med de 18 planerade Navsat-farkosterna täcker man hela världen, vare sig det gäller fartyg, flygplan, robotar eller den vanlige soldaten på fältet.

Av de två supermakterna är USA:s försvar mest beroende av satellitkommunikationer, bland annat därför att dess trupper ligger utspridda på baser världen runt. Även Sovjet använder sig dock mer och mer av satellit.

Därmed blir också, paradoxalt nog, sårbarheten större, samtidigt som lockelsen att "slå ut" motståndarens satellitövervakning ökar. Grogrunden för misstag och missförstånd växer.

GLÖM EJ

VÅRA "OBSERVATIONSKVALLAR"
VÅRA "FÖRENINGSTRÄFFAR"

RING 0240/51286 SÅ FÅR DU BESKED.

I september 1977 testades en ung förhoppningsfull svensk civilingenjör i Paris.

I potten låg en rymdresa med den amerikanska rymdfärjan Spacelab i början av 80-talet.

Men Rolf Pettersson, i dag 35 år, kom inte med.

– Nej, det där får nog betraktas som ett avslutat kapitel för min del nu. Men jag har inte gett upp. Gränsen går vid 50 år och den kommer inte att skärpas. Snarare tvärtom.

Bakom testet stod ESA, den europeiska rymdforskningsorganisationen, med högkvarter i Paris.

Avsikten var att välja ut några europeiska forskare och tekniker för det nya amerikanska Spacelab-projektet.

48 europeiska astronaut-aspiranter fick genomgå ett stenhårt teoretiskt program. De fysiska kraven var däremot inte alls stora.

En stor skillnad mellan rymdfärjan och tidigare rymdkapslar är nämligen att man med hjälp av nya tekniska finesser inte längre utsätter människan för lika stora påfrestningar.

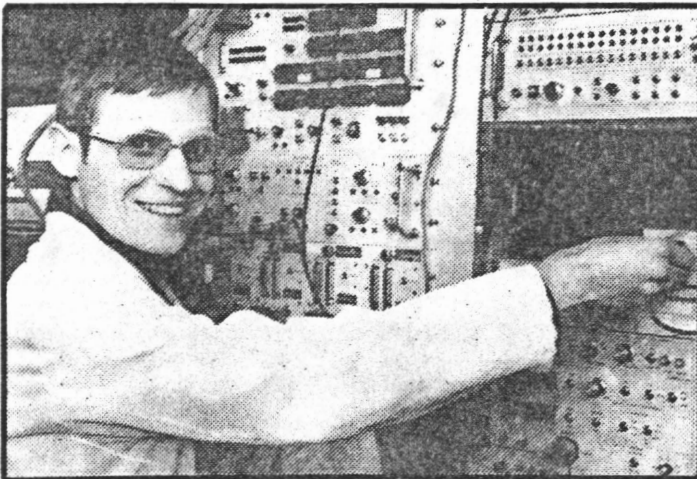
Rymden öppen för vem som helst

I de första rymduppskjutningarna krävdes fysiskt topptränade elitsoldater. Nu står dörren till rymden öppen för praktiskt taget vem som helst.

Rolf Pettersson kunde blivit en av dem, men ESA valde tre andra. En västtysk fysiker, en holländsk kärnforskare och en schweizisk astronom.

– Vi kommer att ta ut en av dessa tre någon gång i börjana v

Rolf - när kommer han ut i rymden?

Rolf Pettersson hade för några år sedan chansen att bli förste svensk i rymden, men andra länders kandidater kom före.

"Jag har inte gett upp för det", säger Rolf i dag. "Och jag skulle inte höja på ögonbrynen om vi har en svensk i rymden kring 1990 någon gång".

1983. Han får sedan åka upp i rymden, förmodligen någon gång i september 1983, berättar Dai Shapland på ESA:s huvudkontor i Paris. De andra två får vara med i senare uppskjutningar.

Rolf Pettersson har noga följt debatten som föregått Spacelab-uppskjutningen, en uppskjutning som ständigt förskjutits.

Start om en vecka, två veckor eller kanske ännu längre fram – ingen vet riktigt säkert. Och under tiden har gamla och nya frågor hunnit blanda sig med varann.

Är det verkligen värt sitt pris med alla rymdresor när vi har det som vi har det på jorden?

Passar verkligen människan för en tillvaro i rymden? Är det inte bättre att satsa på "intelligenta" robotar?

– Jo, jag har sett alla de där argumenten, men själv tycker jag att ryssarna visat att människan kan vistas ute i rymden i långa perioder. Varje projekt bör bedömas efter sin nivå. För en del passar människor bättre, för andra räcker det med enbart teknisk utrustning.

USA har skurit ner forskningen

Rolf Pettersson tycker att rymdverksamheten i dag i mångt

och mycket befinner sig vid ett slags vägskaal, eller i en andhämtningspaus.

– Det är inte enbart till nackdel. det är bra att tänka efter vad man vill. Därmed inte sagt att rymdverksamhet är det enda område där man bör ställa sig den frågan.

Själv har Rolf Pettersson nyligen återvänt till Sverige efter att ha jobbat i USA ett år. På nära håll har han kunnat följa hur anslagen till rymdforskningen skurits ned. Inte bara från den storslagna Apollo-satsningen till det mer blygsamma Spacelab, utan också inför framtida planer på permanenta rymdstationer och annat.

– Nedskärningarna kommer också att begränsa antalet uppskjutningar med rymdfärjan. Men man måste vara optimist. Kanske är det bara en tillfällig kris. Om fem-tio år kan det vara bättre igen.

Svensk forskare i rymden 1990

– Den svenska satsningen tycker jag är riktig. Den är byggd på att ge pengar tillbaka.

Rolf Pettersson tror inte det dröjer särskilt länge innan en svensk får vara med i en rymduppskjutning.

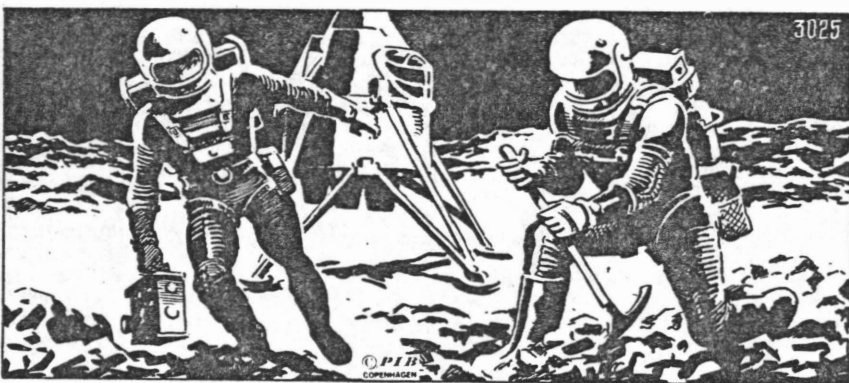
Personligen skulle jag inte höja på ögonbrynen alltför mycket om vi 1990 har en svensk forskare eller tekniker i rymden.

– Själv har jag på intet sätt slutat att hoppas.

Dai Shapland på ESA:s huvudkontor i Paris är lite försiktigare i den frågan.

– 1990... tja, det kanske kan hålla. Men bara som en gissning. Sverige har ju inte satsat några pengar i Spacelab-projektet.

Leif-Åke Josefsson

Roligt att veta

VIKTLÖSHETENS PROBLEM

Ökning av tyngdkraften kan medföra en förlängning av livet – i varje fall för råttor. Det har man konstaterat på AMES-undersökningscentret i Kalifornien,

där två råttthonor som fick åka runt på en 9 meter stor kretsande yta på detta sätt levde 47 månader eller ett helt år längre än vad som är normalt för råttor.

Detta tillskriver vetenskapar-

na djurens förlust av fettämnen under de ökade tyngdkraftsförhållanden som åstadkoms genom "centrifugeringen". Andra råttor som utsattes för samma behandling återvann 10% av den vikt de förlorat, innan 24 timmar förflutit från det ögonblick centrifugen stannades. Försöken utfördes för att man skulle kunna bilda sig en

uppfattning om hur de människor som i framtiden skall leva under ändrade viktförhållanden (vistelse på månen) kommer att klara detta rent fysiskt. Dessa livsbetingelser för astronauterna kan, anser man, jämföras med dem laboratoriedjuren upplever när centrifugeringen hejdas efter att ha pågått i månader.

Närkontakt i Dolomiterbergen.

Upplevelsen som jag nu skall berätta om hände i juli 1968, jag blev verkligen glad då jag fick höra att det var någon som ville lysna till mig.

Jag hade hållit tyst om det här i elva år. När så chansen kom för att sprida min historia på Radio Nord Bolzarno (en lokalradio station i södra Ital.).

Radiosändningen väckte stort intresse och som resultat, inviterades jag till Rom för att berätta historien igen på Italienska Riksradiation.

Där jag blev presenterad för den berömda skådespelerskan Sandra Milo.

Sändningen blev en stor succe, och ledde till många förfrågningar om detaljerad information, som nu gör att jag kan berätta följande detaljer i min historia.

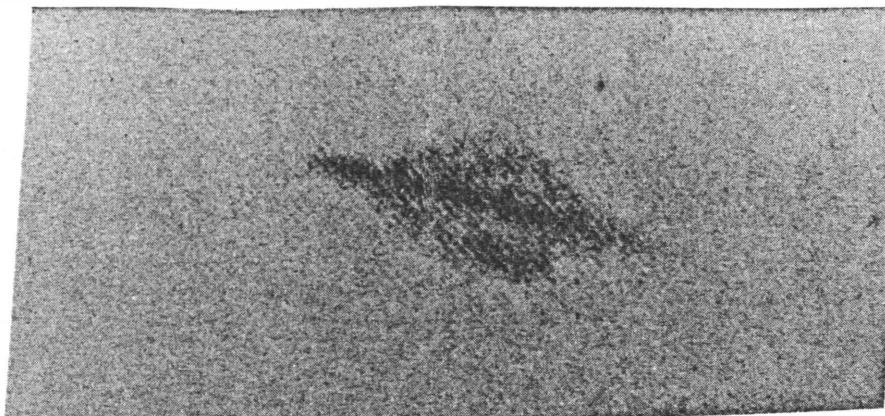
1968 arbetade jag vid Bolzano firman som deras representant i södra delarna, sedan jag föddes i Dolomite bergen, har det gett mig stort nöje att få resa runt i dessa trakter och där jag just fick min första UFO upplevelse en natt i juli samma år. Jag hade tillbringat kvällen i sällskap med en flicka som var där på semester på Sankta Cassian i Gader dalen.

Jag skildes ifrån henne vid midnatt, och beslöt att åka via Grödner passet och Sella passet till Campitello, där min faster driver sporthotell.

Vädret den natten var inte så bra, himlen var övertäckt av tjocka tunga moln.

Ibland fick jag glimt av några stjärnor. I mellanåt gick vägen mellan djupa dalar med höga berg på sidorna. Så jag fick köra väldigt sakta, för att stanna och för att sedan åka igen. Flera gånger var jag nära att köra av vägen.

Så jag beslöt att vid första bästa ställe parkera och sova en stund.

Sedan jag åkt över Grödner passet kom jag till ett ställe där det var en sand hög på sidan av vägen, jag bestämde mig för att stanna där.

Jag fällde ned ryggstödet för att lägga mig, klockan var ca: 01.00.

Jag var väldigt trött och i stort behov av sömn. Men plötsligt var jag klarvaken.

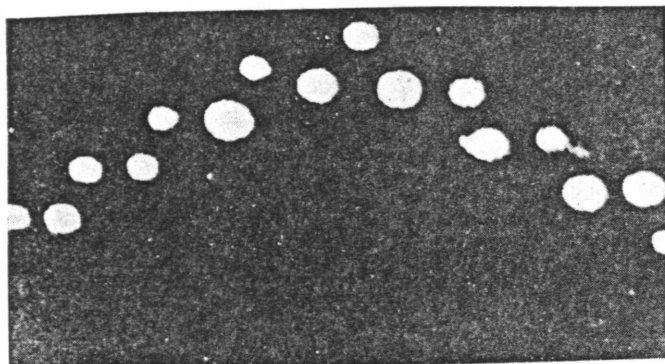
kände en stark lukt av något som tycktes brinna, först trodde jag att min bil fattat eld, eller att det blivit kortslutning i trådarna (kablarna).

Jag hoppade kvickt ur bilen och undersökte den, men allt var i sin ordning.

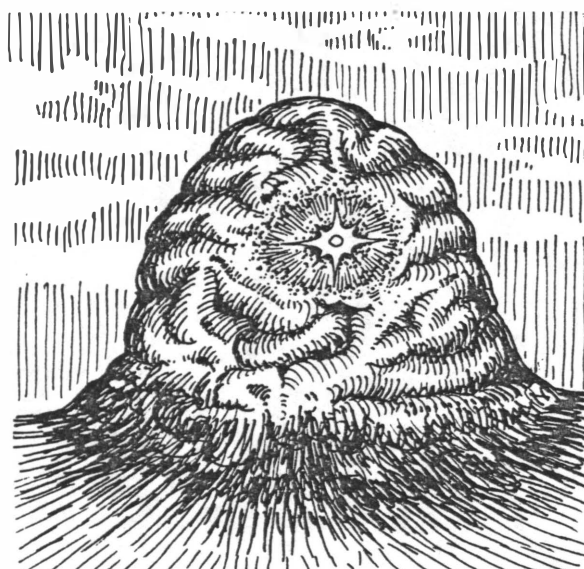
När jag gick runt bilen fick jag syn på ett ljussken omkring 500 m tvärs över kullen på andra sidan vägen. Det såg ut som det lyste från terrassen på ett hotell, men det gjorde mig fundersam. För jag visste bestämt att det inte fanns något hotell eller andra hus där, för platsen var totalt olämplig för byggnader. Jag känner trakten lika bra som min egen ficka, eftersom jag åkt denna väg tusen tals gånger visste jag detta. Sedan delade dimbanken sig och jag såg denna enorma sak. Det var ett väldigt vitt sken, mitt hjärta började slå häftigt och okontrollerat. Jag kommer ihåg mitt möte med en konstig Eremit när jag var i Italienska Armen 1942.

Eremiten på Rhodes.

När mötet ägde rum arbetade jag som tolk mellan Italienska och Tyska flygbolagen och var stationerad på Gadurra flygfältet. Den civiliserade befolkningen på Rhodes var väldigt fattiga på den tiden, och nästan varje dag kom en 10 årig grekisk flicka och bad om en bit bröd. Jag hade väldigt fritt jobb, för jag var med offiserarna, och de hade ingen sträng kontroll, så ena gången var jag på Tyska högkvarteret och andra gången på Italienska. Så jag kunde fixa mat åt flickan på mässan.

En dag frågade jag flickan om hon brukade ta maten med sig hem, och hur många syskon hon hade. Hon talade om att hon inga syskon hade, hälften av maten gav hon till en hedäg man som hade bott i bergen mer än hundra år och aldrig kom ner till Dalen. Hon talade om att hon var den ende person som hade tillåtelse att ta ~~med~~ mat till honom och prata med honom. Det tog mig många veckor innan jag kunde övertala henne att få träffa den heliga mannen. Vid första anblicken blev jag betagen av hans magerhet, hans skinn var som ett skrynkligt äpple, han var nästan naken med långt hår och skägg. Hans ögon var mörkt svarta och lysande. Han lyfte sin hand i luften, han såg rakt igenom mig och sade du är god. Och ~~så~~ så kom det sig att jag sedan tillbringade många timmar hos den gamle eremiten. Som uppåt två till tre dagar i ett sträck. I min långa frånvaro utan att någon frågat efter mig åkte jag till Italienska högkvarteret och talade om för dem att jag behövdes på Germans. Sedan gjorde jag samma sak med Germans, på detta sätt blev det inge bråk. Eremiten talade om att han var över hundra år gammal, och han lärde mig läsa de mest viktiga tecknen från en hand, och hur man kan sen tala om en persons ansiktskarraktär, forntida grekiska ord. Och han talade också om för mig om forntida grekiska magiska ord, som alltid hade uttalats precis på samma tid varje dag i trance. Detta var, förklarade han bra för renande av anden. Och för att aktivera ett positivt inflytande på den kosmiska magnetfälten.

En gång i månaden isolerade sig den gammle eremiten, och på minnde om en orörlig staty i två dagar, han talade om att han kunde resa genom universum och där fanns oräkneliga planeter långt långt från vårt solsystem med invånare av komplett skilda (varelser.) Han upplyste mig att jag onsdag skulle få möta varelser från cosmos, att dom skulle bevisa att det existerar liv i universum. Och frågade honom mer om min framtid, och han sade att mitt samvetes röst alla redan, sökte ljuset. Och att jag bara hade att fortsätta på samma väg. Vidare sa han när jag hade uppnått perfekt koncentration i bönen som han lärde mig skulle han ge mig ett tecken av sin närvaro. Och detta skulle helt enkelt betyda, att han skulle känna en kraftig doft. Slutligen efter många år. Kunde jag var tredje eller fjärde månad uppnå en sådan koncentration att var än jag befann mig kunde jag mottaga en stark doft av rosor och liljekonvaljer.

Forts Fölier, —.

NÄSTA NR

Fest till solens ära vid Stonehenge

□ Stig Ekberg hittade en konstig metallbit på vägen där det lysande föremålet hade landat. Experterna visse inte vad det var för slags metall.

DET FINNS LIV PÅ ANDRA SOLARS PLANETER

En stjärnklar kväll kan Eman iakttä Andromeda galaxen. Den befinner sig på ett avstånd av 2,2 miljoner ljusår.

Det betyder att den Andromeda som vi ser är den Andromedagalax som existerade när människan befann sig på apstadiet!

Vem vet, kanske Andromedagalaxen just nu totalförintas. Men det får vi inte reda på förrän år 2.201.978!

● Och ändå tillhör Andromedagalaxen våra grannar i världsrymden. Den ingår i samma galaxhop som vår egen galax Vintergatan.

I universum handlar det alltså om ohyggliga avstånd och därmed tidsrymder. De galaxer som ligger längst bort i det ändliga eller oändliga universum befinner sig på ett avstånd av 15 miljarder ljusår.

Men först kanske vi ska titta på vår egen plats i

universum och vad vi har för möjligheter att komma i kontakt med andra varelser i världsrymden.

Jorden snurrar tillsammans med åtta andra planeter kring Solen. Troligtvis är jorden den enda av dessa planeter som det förekommer liv på.

Solen i sin tur ingår i galaxen Vintergatan som är en spiralgalax av samma typ som Andromedagalaxen; bara det att den är hälften så stor — 100 000 ljusår i diameter.

Solen är en medelstor gul stjärna. Tillsammans med de andra stjärnorna snurrar vi runt galaxens axel med en hastighet av 220 km/sek. Ett enda varv tar 200 miljoner år.

10 miljarder planeter

Man räknar med att det f

Vintergatan finns ca 200 miljarder stjärnor. Bland detta myller av stjärnor är solen på inget vis unik. Man kan kalla den för en "dussinvara". Många av dessa solar har planeter som kretsar runt sig och en temperatur som gör dem lämpliga för liv. Bara i Vintergatan räknar man med att det finns ca 10 miljarder planeter som har sådana betingelser att liv kan uppstå.

Det skulle därför vara lite väl magstarkt att göra gällande att vår egen jord bland miljarder sinom miljarder av planeter i universum skulle vara den enda planeten med intelligent liv. Man kan därför med säkerhet påstå att det finns liv på andra planeter!

Kommer vi då snart att få möta dessa rymdvarelser?

Nej, aldrig! De stjärnor i Vintergatan som kan ha planeter med liv ligger på ett avstånd av ca 800 ljusårs avstånd. Med universums mått mått ett ganska kort avstånd, men för ett rymdskepp av nuvarande modell skulle en tur och retur ta — 16 000 år!

Optimistiska forskare hoppas på att vi en gång kan

lösa problemen kring fusionskraften. Tyvärr skulle det inte hjälpa speciellt mycket med fusionsraketer.

Visserligen skulle rymdskeppen gå dubbelt så fort. Men 8 000 år eller 16 000 år är ganska likgiltigt.

Kan man då aldrig med hjälp av fotoner (ljuspartiklar) komma upp i nära nog ljusets hastighet? I dag finns det ingenting som tyder på det. Men om man skulle göra det skulle resan ändå ta 1600 år. Visserligen är det sant att rymdbesättningen på grund av atomernas långsammare rörelse när man kommer upp i ljushastigheter skulle åldras långsammare. Man skulle "bara" vara 400 år när man kom tillbaka.

Men andra civilisationer? Kan inte de ha konstruerat raketer som går fortare än ljuset? Nej, ingenting kan gå fortare än ljuset (300 000 km/sek.). För om man skulle gå genom ljusbarriären skulle verkan inträffa före orsaken. Dvs. allting skulle gå baklänges. Man skulle tex kliva upp ur kistan, bli yngre och yngre för att sist kliva in i moderlivet igen.

Vår närmaste stjärna i

universum är solen. Den befinner sig på ett avstånd av åtta ljusminuter. Det tar alltså åtta minuter för solens strålar att träffa jorden.

Nästa stjärna befinner sig på fyra ljusårs avstånd. Det är Proxima Centauri som egentligen är en trippelstjärna. Om den har några planeter kring sig vet man inte med säkerhet.

Allt i universum är rörelse. Månen snurrar runt jorden. Jorden runt sin egen axel och dessutom kring solen, solen runt Vintergatan.

Den stora skrällen

Men en gång i tiden existerade bara en enda uratom, ur den skapades sedan allting. Detta enligt teorin om Big Bang — den stora skrällen.

Enligt denna teori var all materia sammanpressad till ett klot av Mars storlek. En enda kubikcentimeter av massan vägde 100 miljoner ton. Men så plötsligt exploderade denna gigantiska atom. Det var en ordentlig smäll. Molnet spred sig ut i universum och bildade allteftersom temperaturen, avtog galaxer och stjärnor.

Och på den vägen är det kan man säga. Universum fortsätter att expandera som en jäsande deg. Och degpartiklarna/galaxerna rör sig allt snabbare ju längre bort från centrum de kommer.

De längst bort liggande galaxerna som man lyckats lyssna sig till finns på 15 miljarder ljusårs avstånd. Så långt in i framtiden har man alltså med hjälp av radioteleskop lyckats komma. Det betyder att de vågor som man lyssnar på sändes ut 10 miljarder år före jordens tillkomst.

Det betyder omvänt att om någon därute på 5 miljarder ljusårs avstånd satt och kollade in oss skulle de just nu se hur jorden skapades.

Liksom människan har ingen stjärna ett oändligt liv. Den föds och den dör. Men händelseförloppet sträcker sig över miljarder år.

Också i vår galax föds och dör stjärnor. Vår egen sol ska också dö. Och någon annan sol att leva under kommer vi knappast att ta oss fram till.

OBSERVATIONS
KVÄLLAR HAR VI
VAR 14:05 DAG I
TOLVSBOBERG
KONTAKT 0240/51286
SUDRUV

UFO
-expo i KÖPINGS MUSEUM
alla dgr. kl 13—18 t.o.m. aug.

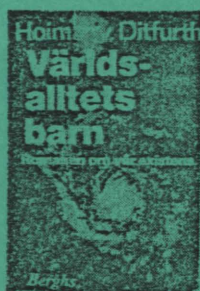
UFO

KATALOG

Bokhandeln
VATTUMANNEN
Box 45096
104 30 STOCKHOLM

VATTUMANNEN

VÄRLDSALTETS BARN: Holmar v. Dittfurth
Romanen om vår existens. Vårt omätliga förgångna, den mänskliga existensens hela äventyr, slumpen som livet i verkligheten utgör, myriader av stjärnor som drar fram i sina banor på obegripligt avstånd från oss i världsaltet och vars existens ändå inte är utan betydelse end för vårt öde!

Häft. 284 sid. ill. pris: 43.00

UTVECKLINGENS KURVA: Daniel Fry
Boken ompänner många färdefulla brottstycken av vetande, visdom och livsfilosofi sammanförda till en lättfattligt utvecklingsmönster. Dess kärnpunkt är en vägkarta över människosjälens utveckling och visar vid vilken punkt denna utveckling börjar.

Inb. 59 sid. pris: 20.00

UNIVERSELL KONTAKT
Häft. pris: 20.00

UNIVERSELL KONTAKT, nyhetsbrev

Några av de mest oförklarliga händelserna som ägde rum i England i början av 60-talet. Den kosmiska strålen som skall förändligöra mänskligheten och hela vårt planetariska system.

UFO-UTMANINGEN: K.Gösta Rehn

I denna bok sammanfattar Rehn sin diskussion och sin analys av UFO-problematiken och lägger fram den avgörande bevisföringen. Tefatsproblemet är nu så väl inringat att ett svar på utmaningen kan ges. Tefaten finns!

Inb. 126 sid. pris: 48.00

DET KOMMER EN DAG: Eugen Semitjov

Den dag då vi får kontakt med andra varelser i världsrymden, civilisationer långt överlägsna oss - den dag då universums hemligheter börjar avslöjas för oss. Har "de andra" redan upptäckt oss? Har främmande rymdexpeditioner i det förgåna landat på jorden. Har vår planet varit platsen för märkliga experiment?

Häft. 254 sid. ill. pris: 30.00

DE OTROLIGA TEFATEN: Eugen Semitjov

En kritisk analys av tefatsproblematiken. Semitjov kommer fram till den slutsatsen att tefaten inte finns! Boken innehåller dock mycket intressanta berättelser om tefat.

Häft. 283 sid. rikt ill. 36.00

VI VAR INTE FÖRST: Andrew Tomas

Forntidens vetenskap i ny belysning. Denna bok handlar om penicillin före Fleming, om flygplan före brodern Wright, om resor till månen före Apolloraketerna, om elektriska batterier före Volta, om datorer före Wiener - om vetenskapen före vetenskapens tidsålder.

Inb. 230 sid. rikt ill. pris: 26.00

VID FJÄRRAN VÄRLDARS STRÄNDER:
Andrew Tomas

Människan och universum. En fortsättning på Vi var inte först. Tomas ser den framtid då vi kommer att resa med ljusets hastighet och granska de vittnesbörder som finns. En sådan supervarelse finns redan sedan länge.

Häftad. 214 sid. ill. pris. 44.00

